

VICTORIA AVEYARDOVÁ

KRÁLOVA
KLEC

VŠECHNO SHOŘÍ

CO
BOO

COO
BOO

VICTORIA AVEYARDOVÁ

KRÁLOVA
KLEC

COO
BOO

Králova klec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Victoria Aveyardová

Králova klec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

*Nikdy nepochybujte o tom, že máte velikou hodnotu,
že jste silní a že si zasloužíte všechny šance a příležitosti na světě,
abyste se mohli vydat za svým snem a dosáhnout ho.*

- Hillary Rodham Clintonová

KAPITOLA 1

Mare

Jakmile mi to dovolil, vyškrábala jsem se na nohy.

Pak se mnou řetěz znovu škuhl. Kolem krku jsem měla obojek s ostny, které se mi zarývaly do kůže, ale prozatím ne tak moc, aby mi ji rozedraly do krve. Ovšem zápěstí už mi krvácela z ran vzniklých během dnů, kdy jsem byla sice v bezvědomí, ale už v zajetí a v těsných okovech. Do bílých rukávů potřísněných temně rudou zaslou krví se mi vpíjela čerstvá, jasně červená krev svědčící o mých mukách. To aby Mavenovi dvořané viděli, kolik jsem toho už musela vytrpět.

Maven sám se nade mnou tyčil s nečitelným výrazem ve tváři. Špičatá koruna jeho otce ho dělala vyšším, jako by mu její železné trny vyrůstaly přímo z lebky. Každý z jejích plamenných jazyků vyrobených ze slitiny černého kovu, stříbra a bronzu se blyštl. Snažila jsem se soustředit právě na tu hořce povědomou korunu, abych se Mavenovi nemusela podívat do očí. Ale překazil mi to, když zatahal za nějaký další řetěz, který jsem neviděla, jen cítila.

Bílou rukou mě chytil za krvácející zápěstí, tak zvláště něžně. A přestože jsem nechtěla, pohlédla jsem mu do tváře. Nedokázala jsem se udržet. Jeho úsměv rozhodně nebyl milý. Tenký a ostrý jako

břítva, jako by se do mě bílými zuby zakusoval. Nejhorší ze všeho ale byly jeho oči. Její oči. Oči královny Elary. Kdysi jsem si myslela, že jsou chladné jako led. Ale teď už vím své. Nejžhavější oheň hoří modrou barvou a v případě jeho očí tomu nebylo jinak.

Stín plamene. Maven rozhodně žhnul, ale ze stran jako by ho šířila temnota. Kolem očí podlitých stříbrnými vlásečnicemi měl tmavé skvrny. Nespal. Taky vypadal hubenější, než jsem si ho pamatovala, štíhlejší, krutější. Vlasy černé jak prázdnota mu sahaly až k uším. Jejich konečky se začínaly vlnit. Tváře měl stále ještě hladké. Občas zapomínám na to, jak je vlastně mladý. Jak jsme my oba mladí. Velké M, cejch, který mi vytetoval ke klíční kosti, mě pod volnými šaty pánilo.

Maven se rychle otočil. Můj řetěz svíral pevně v ruce, takže jsem se musela otočit s ním. Jako měsíc kroužící okolo své planety.

„Pohledte na tuto vězeňkyni, na toto vítězství,“ napřímil se a zvolal k davu, který se před námi shromáždil. Minimálně tři stovky Stříbrných, šlechticové i neurození, stráže i důstojníci. Byla jsem si až bolestně vědoma přítomných gardistů, které jsem viděla jen periferně. Jejich plamenné uniformy mi neustále připomínaly, že moje klec se rychle zmenšuje. Ani moje stráž složená ze členů rodu Arvenů mě nespouštěla ani na chvíli z očí. Záře jejich bílých uniforem mi přišla oslepující a jejich schopnosti dusivé. Měla jsem pocit, že mě ten tlak způsobený jejich přítomností rozdrťí.

Králův hlas se nesl opulentním prostorem Caesarova náměstí a z davu kolem jako by byla slyšet jeho ozvěna. Někde poblíž tam musely být mikrofony a tlampače, které přenášely králova hořká slova po městě a bez pochyby i po zbytku království.

„Díváte se na vůdkyni Šarlatové hlídky, Mare Barrowovou.“ Bez ohledu na svou situaci jsem se málem rozesmála. Vůdkyně. Smrt matky jeho lhaní nezastavila. „Na vražedkyni, teroristku, úhlavního nepřítele našeho království. Dnes tu před námi klečí, odhalená až na krev.“

Znovu trhl řetězem a cukl se mnou dopředu. Musela jsem natáhnout ruce před sebe, abych neupadla. Reagovala jsem jen otupeně a neodvažovala se zvednout zrak. Taková podívaná. Když jsem si

uvědomila, jak velkou škodu může tohle malé představení Šarlatové hlídce způsobit, začal mě sžírat vztek a hanba. Rudí napříč celou Nortou se budou dívat na to, jak mě Maven ovládá jako loutku na provázku, a budou si myslet, že jsme slabí, poražení, že si nezasloužíme jejich pozornost, snahu ani naději. A přitom snad nic nemůže být dál od pravdy. Nešlo s tím ale vůbec nic udělat, ne teď, ne tady, když jsem balancovala mezi Mavenovou milostí a nemilostí. Vzpomněla jsem si na Corvium, vojenskou základnu, kterou jsme cestou do Kotle viděli v plamenech. Po odvysílání mého projevu tam vypukly nepokoje. Znamenaly snad první závan revoluce? Nebo spíš poslední? Nemám jak to zjistit. Pochybuji, že se někdo bude obtěžovat přinést mi noviny.

Cal mě před hrozbou občanské války varoval už dávno, ještě předtím, než jeho otec zemřel, než mu nezbylo vůbec nic kromě bouřlivé blýskající holky. Povstání na obou stranách, tak to řekl. Nicméně jak jsem tam stála připoutaná na vodítku před Mavenovým dvorem a jeho stříbrným královstvím, žádný rozkol jsem nevnímala. Ačkoli jsem jim to ukázala, ačkoli jsem jim řekla o Mavenově věznici, o tom, kde skončili jejich milovaní příbuzní, o tom, že král a jeho matka zradili jejich důvěru, stále mě považují za nepřítele. Chtělo se mi z toho křičet, ale věděla jsem své. Mavenův hlas bude vždycky znít silněji než ten můj.

Co když se dívají máma s tátou? Ta myšlenka mě zaplavila novou vlnou smutku a musela jsem se pořádně kousnout do rtu, abych zdržela další slzy. Věděla jsem, že poblíž budou kamery zaostřené na můj obličej. Přestože jsem je necítila, věděla jsem to. Maven by si nenechal ujít příležitost učinit obraz mého pádu nesmrtelným.

Budou se dívat, jak umírám?

Ten obojek mi říkal, že ne. Proč by se obtěžoval s touhle šarádou, kdyby mě chtěl prostě jen zabít? Někomu jinému by se z toho možná ulevilo, mně se ale sevřel žaludek strachy. Nezabije mě. On ne. Cítila jsem to v jeho doteku. Jeho dlouhé bledé prsty stále ještě svíraly moje zápěstí, zatímco ve druhé ruce držel moje vodítko. Ani v té chvíli, kdy si mě úplně podmanil, se mě nechtěl pustit. Raději

bych šla na smrt než být držena v téhle kleci kvůli zvrácené obsesi šíleného kluka, který se stal králem.

Vzpomněla jsem si na jeho dopisy. Všechny končily oním zvláštním příslibem.

Na brzkou shledanou.

Maven hovořil dál, ale jeho hlas mi v hlavě přehlušilo bzučení sršně, který ke mně přiletěl až příliš blízko a mně se napnuly všechny nervy v těle. Ohlédla jsem se přes rameno a přejela očima dvořany shromážděné za našimi zády. Lord Volo z rodu Samosů i jeho syn Ptolemus zářili v nablýskané ebenově černé zbroji. Přes ramena měli přehozené stříbrné šerpy. Jakmile jsem spatřila Ptolema, zatmělo se mi před očima a zmocnil se mě neskutečný vztek. Měla jsem co dělat, abych se po něm nevrhla a neservalá z něj kůži zaživa, abych mu neprobodla srdce tak jako on Shadeovi. Zjevně to na mně bylo vidět a on měl tu drzost, aby se na mě jedovatě pousmál. Nebýt toho obojku a strážných, kteří blokovali moje schopnosti, udělala bych z jeho kostí doutnající popel.

Zato jeho sestra, nepřítel, jehož jsem získala už tak dávno, se na mě vůbec nedívala. Evangelina ve své róbě poseté černými krystaly opět vypadala jako zářivá hvězda nelítostného souhvězdí. Nejspíš bude brzy královnou, protože Mavenovi byla zaslíbená už dost dlouho. Dívala se králi do zad a tmavýma očima mu probodávala zátylek. Vtom se trochu zvedl vítr a prohnal se jí lesklou stříbrnou hřívou, kterou jí zavál z ramen na záda, ona ale ani nemrkla. Toho, že na ni zírám, si všimla až po delší době. A i tehdy se na mě stěží podívala. Její pohled byl prost jakýchkoli emocí. Už nejsem hodna její pozornosti.

„Mare Barrowová je vězeňkyní koruny a bude čelit jejímu soudu a soudu Velerady. Za své početné zločiny musí být potrestána.“

Jak asi? říkala jsem si. Dav mu nadšeně zajásal v odpověď. Skládal se ze Stříbrných, ale ne z členů jejich šlechty. Ti, ačkoli si v Mavenově proslovu libovali, mu nijak netleskali. Dokonce se mi zdálo, že někteří ztráceli barvu ve tváři, vypadali našťvaně nebo nasadili kamenný výraz. A žádní víc než přítomní zástupci rodu Merandusů. Jejich smuteční šat protkávala zatracená tmavě modrá barva mrtvé

královny. A zatímco Evangelina si mě vůbec nevšímala, oni ze mě nespouštěli oči. Ze všech stran mě probodávaly jejich planoucí modré pohledy. Bála jsem se, že se mi v hlavě rozezní jejich šepot a jejich hlasy se mi zakousnou do mysli jako červi do shnilého jablka. Místo toho ale dál panovalo ticho. Napadlo mě, že strážní z rodu Arvenů, kteří mě hlídají, možná nejsou jenom mými vězniteli, ale současně mě mají i chránit, blokovat moje schopnosti stejně jako schopnosti těch, kteří by chtěli ty své použít proti mně. Nejspíš na Mavenův rozkaz. Nikdo jiný mi tu nesmí ublížit.

Jenom on.

Jenže mě beztak všechno bolelo. Bolelo mě stát, bolelo mě se hýbat, bolelo mě myslet. Z toho, jak jsme havarovali s letadlem, z toho elektrického generátoru, z té drtivé tíhy, kterou strážní blokovali moje schopnosti. A to jsou jen fyzické rány, škrábance a zlomeniny. Věci, které se po určitém čase zahojí. Což se o zbytku říct nedalo. Můj bratr je mrtvý. Já jsem uvězněná. Netuším ani, co se vlastně stalo s mými přáteli před bůhvíjakou vlastně dobou, když jsem uzavřela tuhle smlouvu s ďáblem. Cal, Kilorn, Cameron, Bree, Tramy. Nechali jsme je na té mýtině, ale byli zranění, bez dopravního prostředku, vystavení na milost nepřátelům. Maven tam klidně mohl poslat libovolný počet zabijáků, aby dokončili, co on začal. Obětovala jsem se pro ně a ani nevím, jestli to mělo smysl.

Maven by mi to řekl, kdybych se ho na to zeptala. Viděla jsem mu to ve tváři. Zabloudil ke mně očima po každé jedovaté větě, aby zdůraznil každičkou lež vykonstruovanou pro jeho poddané, kteří k němu vzhlíželi. Aby se ujistil, že se dívám, že dávám pozor, že ho vidím. Jako dítě, kterým koneckonců je.

Já ho ale prosit nebudu. Ne tady. Ne takhle. Na to mám ještě dost hrdsti.

„Má matka a můj otec zemřeli v boji s těmi zvířaty,“ pokračoval. „Položili své životy, aby udrželi naše království celistvé a vás v bezpečí.“

Ačkoli jsem byla totálně poražená, vrhla jsem po něm rozzuřený pohled. Jeho oheň se střetl s mým syčením. Oba moc dobře víme, jak jeho otec zemřel. Jak byl zavražděn. Jak se královna Elara dostala

Calovi do hlavy a učinila z krále milovaného dědice smrtící zbraň. Jak jsme společně sledovali, jak je Cal nucen stát se jeho katem, jak usekává královi hlavu a ztrácí tak veškerou naději, že někdy usedne na trůn. Od té doby jsem viděla mnoho strašlivých věcí, ale tahle vzpomínka mě pronásleduje neustále.

Z toho, co se stalo královně za zdi věznice Corros, si moc nepamatuju. Nicméně následný stav jejího těla jednoznačně svědčil o tom, co s lidským tělem provede přímý zásah blesku. Víím, že jsem ji zabila bez váhání, bez výčitek, bez lítosti. Svou zuřící bouří živou bolestí z Shadeovy předčasné smrti. Poslední jasná vzpomínka, kterou z bitvy o Corros mám, je jak Shade padá k zemi, probodnutý Ptolemovou jehlou z chladné nelítostné oceli. Ptolemus nějak unikl mému litému hněvu, ale královna ne. Aspoň jsme se s plukovníkem postarali o to, aby se celý svět dozvěděl, jak skončila, když jsme záběry jejího těla zařadili do našeho vysílání.

Škoda že Maven nemá ani špetku jejích schopností, aby mi mohl nahlédnout do mysli a detailně si prohlédnout, jak přesně jsem jeho matku sprovodila ze světa. Kéž by také cítil tak strašnou bolest ze ztráty jako já.

Když uzavíral svou nacvičenou řeč, díval se na mě a natáhl ruku před sebe, aby dal maximálně vyniknout řetězu, kterým jsem k němu byla připoutaná. Všechno, co dělal, bylo metodické, provedené na efekt.

„A já se zavazuji udělat totéž. Skončuji s Šarlatovou hlídkou a se zrůdami, jako je Mare Barrowová, nebo zemřu ve snaze je vymýtit.“

Tak si zemři, chtělo se mi vykřiknout.

Moje myšlenky ale utonuly v jásání davu. Stovky Stříbrných provolávaly slávu králi a jeho tyranii. Když jsem sem kráčela po mostě, plakala jsem, tváří v tvář tolika lidem, kteří mě vinili ze smrti svých milovaných. Stále ještě jsem cítila, jak mi ty slzy zasychají na tvářích. A chtělo se mi plakat zas, ne smutkem, ale vzteky. Jak tomu můžou věřit? Jak můžou strpět takové lži?

Ale pak mě odvedli pryč jako panenku. Z posledních sil jsem se ohlédla přes rameno ve snaze zahlédnout nějakou kameru, nějaké oči tohoto světa. Vidíte mě? prosila jsem. Vidíte, jak lže? Zataala jsem

zuby a přimhouřila oči ve snaze vypadat jako obraz vzdoru, odporu a hněvu. Jsem blýskající holka. Jsem bouře. Ale měla jsem pocit, jako by to byla lež. Blýskající holka zemřela.

Bylo to ovšem to jediné, co jsem pro naši věc a pro své milované mohla udělat. Nedovolím, aby mě v poslední chvíli viděli klopýt-nout. Ne, zůstanu silná. A ačkoli vůbec netuším jak, musím bojovat dál. I tady, v samotném bříše velryby.

Další škubnutí řetězem mě přinutilo se otočit a stanout tváří v tvář dvořanům. Tváří v tvář chladným Stříbrným, kteří měli tváře podbarvené modrou, černou, purpurovou a šedou barvou, bez života. V jejich žilách kolovaly diamanty a ocel spíš než krev. Nesoustředili se na mě, ale na Mavenu. V nich jsem našla svou odpověď. V nich jsem viděla hlad.

Na zlomek vteřiny se mi toho kluka, který se stal králem osamocným na trůně, zželelo. A pak jsem hluboko v srdci ucítila zrádné zrno naděje.

No tedy, Mavene. Jsi v pěkný bryndě.

Mohla jsem jen hádat, kdo nakonec udeří první.

Šarlatová hlídka, nebo urození pánové a dámy, připravení podříz-nout Mavenu hrdlo a sebrat mu vše, pro co jeho matka zemřela?

Jakmile jsme vystoupali po palácových schodech, předal mé vo-dítka jednou z Arvenů a utekl dovnitř. Zvláštní, tolik si mě přál získat zpátky a zavřít do svého vězení, ale jakmile mohl, odkopl mě, aniž by se na mě třeba jen podíval. Zbabělec, říkala jsem si. Nedokáže se na mě podívat, pokud to není jen naoko.

„Dodržel jsi svůj slib?“ zeptala jsem se bez dechu. Můj hlas zněl po několika dnech mlčení jaksi chraplavě. „Jsi muž, který drží slo-vo?“

Ani mi neodpověděl.

Ostatní dvořané nás následovali dovnitř. Kráčeli v dokonale na-cvičeném pořadí založeném na komplikovaných pravidlech a společ-čenském postavení. Já jediná nezapadala, šla jsem přímo za králem, jen pár kroků za místem, na kterém měla kráčet královna. A přitom jsem tomu titulu nemohla být vzdálenější.

Prohlédla jsem si většího ze svých hlídačů v naději, že v něm najdu ještě něco krom slepé loajality. Na sobě měl bílou uniformu, pevnou, neprůstřelnou, zapnutou až vysoko ke krku. Lesklé rukavice, nikoli z hedvábí, ale z plastu, z gumy. To mě zarazilo. Přestože uměli blokovat moje schopnosti, nehodlali nic riskovat. I kdyby se mi podařilo propašovat skrz jejich neustupující blokádu třeba jen jiskřičku, jejich ruce by zůstaly chráněné a oni by mě tak mohli udržet spoutanou a uvězněnou. Velký strážný se na mě ani nepodíval, neustále hleděl před sebe a plně se soustředil. Druhý se tvářil úplně stejně, jen vedle mě kráčel z druhé strany, v identickém tempu jako jeho bratr nebo bratranec. Jejich holé hlavy se jen leskly a připomněly mi Lucase Samose. Toho milého strážce, mého přítele, kterého popravili jen proto, že existuju. A taky proto, že jsem ho zneužila. Tehdy jsem měla štěstí, že mi Cal přidělil tak slušného Stříbrného. A uvědomila jsem si, že mám vlastně štěstí i teď. Nevšimavé strážné bude snadnějším zabít.

Protože budou muset zemřít. Nějak. Nějakým způsobem. Pokud mám uprchnout, pokud chci znovu získat svůj blesk, pak představují první překážku. Ostatní nebude těžké uhádnout. Mavenovi gardisté, ostatní strážní rozmístění v paláci a samozřejmě sám Maven. Nemůžu z paláce zmizet, aniž bych za sebou nechala jeho tělo. Nebo aniž by tam zůstalo to moje.

Napadlo mě, že bych ho mohla zabít. Že bych mu mohla přehodit kolem krku svůj řetěz a vyždímat mu život z těla. Takové myšlenky mi pomáhaly zapomenout, že každý krok mě odnáší hlouběji a hlouběji do paláce. Po bílém mramoru, mezi pozlacenými stěnami, pod desítkami lustrů plných krystalů vyřezaných do tvaru plamenů. Stejně krásné a stejně chladné, jak jsem si pamatovala. Vězení se zlatými zámky a diamantovým mřížovím. Uklidňovala jsem se, že aspoň nebudu muset čelit jejímu nejuživějšímu a nejnebezpečnějšímu správci. Že stará královna je mrtvá. A přesto mi vzpomínka na ni stále ještě naháněla husí kůži. Elara z rodu Merandusů. Její stín mi proběhl hlavou. Kdysi se mi hrabala ve vzpomínkách. A teď se stala jednou z nich.

Vtom se mi do zorného pole dostala nějaká postava v brnění, protáhla se kolem mých strážných a postavila se mezi mě a krále. Muž s námi držel krok – musel to být nějaký věrný strážce, ačkoli neměl masku ani uniformu gardistů. Nejspíš poznal, že si představuju, jak Mavenu škrtím. Kousla jsem se do rtu a připravila se na ostré bodnutí útoku nějakého zaříkávače.

Ale nic. Tenhle nebyl z rodu Merandusů. Zbroj měl temně černou, vlasy stříbrné a pleť měsíčně bledou. A když se na mě ohlédl, jeho oči byly prázdné a černé.

Ptolemus.

Aniž bych věděla, co vlastně dělám, vrhla jsem se na něj ve snaze ho kousnout. Bylo mi jedno, co bude, hlavně když po sobě zanechám stopu. Jestlipak chutná stříbrná krev jinak než ta rudá?

To jsem neměla šanci zjistit.

Vodítko mnou trhlo zpátky tak silně, až jsem se zaklonila a spadla na zem. O trochu silnější škusnutí a byla bych si zlomila vaz. Praštila jsem se do hlavy o mramorovou podlahu a zatočila se mi hlava, ale ne dost na to, abych zůstala ležet. Otočila jsem se na břicho a zaostřila na opanceřované nohy, které se ke mně otočily, vrhla se tentokrát po nich a nechala sebou znovu cuknout.

„To stačí,“ sykl Maven.

Zastavil se, aby se podíval na mé chabé pokusy o nějakou pomstu. I zbytek procesí zůstal stát, přičemž spousta z jeho členů se shromáždila kolem, aby se podívali, jak se ta rudá krysa zbytečně snaží.

Najednou jako by mě obojek začal škrtit víc a víc. Zalapala jsem po dechu a chytila se za hrdlo.

Maven se jen dívá, jak mě pomalu dusí. „Evangelino, řekl jsem, že to stačí.“

I přes obrovskou bolest jsem se otočila, abych ji viděla. Stála za mnou, jednu dlaň sevřenou v pěst. Stejně jako Maven nespouštěla oči z mého obojku. Jak se utahoval, pulzovalo v něm. Muselo to být v rytmu tlukotu jejího srdce.

„Dovol mi se jí zbavit,“ zašeptala. Možná jsem se přeslechla. „Dovol mi se jí zbavit tady a teď. Propuť její strážce a já zabiju ji i ten její blesk.“

Zavrčela jsem na ni jako to zvíře, kterým podle nich jsem. „Zkus to,“ sykla jsem a celým srdcem jsem toužila, aby s tím Maven souhlasil. I přes svoje zranění, dny strávené v tichu, všechny ty roky tréninku, které měla tahle magnetronka navíc, jsem toužila po tom, co nabízela. Už jednou jsem ji porazila. Dokázala bych to znovu. Byla by to aspoň šance. Lepší než v jakou bych jinak mohla doufat.

Maven odtrhl oči od mého obojku a zpražil svou zaslíbenou palčivým pohledem. Poznávala jsem v něm tolik z jeho matky. „Zpochybňuješ snad rozkaz svého krále, lady Evangelino?“

Pod jejími vínově nalíčenými rty jsem zahlédla záblesk zubů. Chvilí se zdálo, že jí spadne z tváře maska dvorských mravů, než ale stačila říct něco, čím by se odsoudila, její otec se nepatrně pohnul, jen tak, aby se jí otřel rukou o paži. Jeho poselství bylo jasné. Poslechni.

„Ne,“ zavrčela a myslela tím ano. Pak se mírně uklonila. „Vaše Veličenstvo.“

Můj obojek se vmžiku opět roztáhl. Možná byl dokonce volnější než předtím. Malé štěstí, že Evangelina nebyla tak důsledná, jak se snažila zdát.

„Mare Barrowová je vězeňkyně koruny a koruna s ní učiní, co uzná za vhodné,“ zopakoval své výbušné snoubence Maven. Pak přešel po dvořanech očima, aby o významu jeho slov nemohl nikdo pochybovat. „Smrt by pro ni byla příliš dobrá.“

Mezi šlechtici se rozlehlo tiché šeptání. Slyšela jsem v něm sice i opozici, ale převládal souhlas. Zvláštní. Myslela jsem, že by mě nejradši všichni poslali na tu nejhorší možnou popravu a nechali mě napíchnout na kůl, kde by si na mně pochutnali supi, a moje krev by odplavila jakoukoli pozici, kterou si Šarlatová hlídka za dobu svého boje snad získala. Ale nejspíš si pro mě přáli něco ještě horšího.

Něco ještě horšího.

Tak to říkal Jon. Když se mi podíval do budoucnosti. Když viděl, kam vede moje cesta. Věděl, co mě čeká. Věděl to a řekl o tom králi. Koupil si místo po Mavenově boku za život mého bratra a mou svobodu.

Našla jsem si v ho v okolním davu. Všichni ostatní se mu zdaleka vyhýbali. Jeho oči rudě žhnuly. Předčasně zešedivělé vlasy měl svá-

zané do hladkého ohonu. Další novokrevný mazlíček Mavena Calora, ovšem neviděla jsem, že by tenhle na sobě měl nějaká pouta. To proto, že Mavenovi pomohl překazit naši misi na záchranu dětské legie ještě dřív, než vůbec začala. Že mu řekl o naší cestě i o naší budoucnosti. Naservíroval mě tomu chlapečkovi, který se stal králem, v dárkovém balení. Všichni nás zradil.

Samozřejmě že on na mě celou tu dobu zíral. Nečekala jsem, že by se mi za svoje činy omluvil, a dobře jsem dělala.

„A co výsledky?“

Ten hlas jsem nepoznávala. Přicházel odněkud zleva. Tvář jsem ale znala.

Samson Merandus. Zápasník vycvičený pro boj v aréně, lítý zářkávač a bratranec zemřelé královny. Protáhl se až ke mně a já bezděky o krok couvla. V jiném životě jsem se dívala, jak svého soupeře v aréně přiměl k tomu, aby se vlastnoručně ubodal k smrti. Kilorn seděl vedle mě, díval se, tleskal a užíval si posledních pár hodin svobody. Pak jeho mistr zemřel a celý náš svět se změnil. Naše cesty se změnily. A já teď ležela jak dlouhá, tak široká na bezchybném mramoru, prochladlá a krvácející, míň než pes u nohou Stříbrného krále.

„I ten by pro ni byl příliš dobrý, Vaše Veličenstvo?“ Zeptal se Samson a ukázal na mě jedním bílým prstem. Pak mě chytil za bradu a přinutil mě zvednout oči. Musela jsem se ovládat ze všech sil, abych ho nepokousala. Nechtěla jsem dát Evangelině další záminku k tomu, aby mě mohla uškrtit. „Pomyslete na to, co viděla. Na to, co ví. Je jejich vůdkyní. A klíčem k odhalení jejich prokletého druhu.“

To se pletl, přesto se mi ale rozbušilo srdce. Věděla jsem dost na to, abych mohla Hlídce vážně uškodit. Před očima mi probleskl Tuck, plukovník a dvojčata z Montfortu. Infiltrované legie. Města. Pašeráci, kteří křížovali krajinu a převáželi uprchlíky do bezpečí. Všechna úzkostlivě střežená tajemství, která budou brzy odhalena. Kolik lidí asi ohrozí informace, které ode mě získají? Kolik jich zemře, až mě zlomí?

A to jsou jen vojenské informace. Ještě horší to bude, až proniknou do tmavých koutů mé mysli, kde číhají mí nejhorší démoni. Třeba Maven. Princ, kterého jsem si pamatovala a kterého jsem milovala

a přála si, aby byl skutečný. Nebo Cal. To, co jsem udělala, abych si ho udržela, to, co jsem záměrně ignorovala, a to, co jsem si nalhávala o jeho loajalitu. Stud a moje vlastní chyby mě požíraly zevnitř. Nemohla jsem dovolit, aby se k těm věcem Samson nebo Maven dostali.

Prosím, chtěla jsem žadonit. Ale mlčela jsem. Bez ohledu na to, jak moc jsem Mavenu nenáviděla a jak moc jsem toužila po tom, aby trpěl, jsem věděla, že je mojí nejlepší šancí. A kdybych ho prosila o milost před jeho nejsilnějšími spojenci a nejhoršími nepřáteli, akorát bych ještě oslabila už tak dost slabého krále. Tak jsem zůstala zticha, nevšímala si Samsonova sevření a snažila se soustředit jen na Mavenovu tvář.

Naše oči se na prchavou, a přesto zdánlivě nekonečnou chvíli střetly.

„Máte své rozkazy,“ vyštěkl ostře a kývl na mé strážce.

Muži se mě chopili, aby mě zvedli na nohy. Jejich sevření bylo pevné, ale ne bolestivé. Pak mě s pomocí řetězu vyvedli z davu pryč. Nechala jsem všechny za zády. Evangelinu, Ptolema, Samsona i Mavenu. Ten se otočil a zamířil opačným směrem, k té jediné věci, která ho ještě mohla hřát.

K trůnu zamrzlých plamenů.

KAPITOLA 2

Mare

Nedopřejí mi ani chvilku samoty.

Moji žalárnici se ode mě nehnuli na krok. Službu měli pokaždé ve dvou, neustále mě sledovali a potlačovali moje schopnosti. K tomu, aby mě uvěznili, jim naprosto stačily jedny zamčené dveře. Ne že bych se k nim vůbec mohla přiblížit, aniž by mě popadli a dověkli zpět doprostřed mého pokoje. Byli silnější než já a neustále soustředění. Jediné soukromí mi skýtala malá koupelna s bílými dlaždičkami, doplňky ze zlata a neúprosnou lištou z tichého kamene kolem stěn. Obložili ji takovým množstvím perleťově šedých desek, že mě uvnitř vždycky rozbolela hlava a sevřelo se mi hrdlo. Nemohla jsem se tam zdržovat dlouho a musela jsem uvnitř plně využít každou dusivou vteřinu. Ten pocit mi připomínal Cameron a její schopnosti. Silou svého ticha byla schopná zabít. A ačkoli jsem ten neustálý dohled nenáviděla, nehodlala jsem se udusit na podlaze v koupelně jen pro pár minut klidu navíc.

Legrační. Vždycky jsem si myslela, že nejvíc se všeho se bojím samoty. A teď jsem byla všechno, jen ne sama, a přitom jsem se ještě nikdy v životě necítila tak zděšeně.

Blesk jsem v sobě neucítila už čtyři dny.

Pět.

Šest.

Sedmnáct.

Třicet jedna dní.

Každý den jsem si vidličkou udělala zářez do podlahové lišty u postele, abych si udržela přehled o čase. Dělal mi dobře, že tam po mně zůstane nějaká stopa. Že i já můžu vězení v králově paláci maličko zranit. Mým hlídačům to zjevně nevadilo. Většinu času mě ignorovali a soustředili se jen a jen na to, aby dokonale blokovali moje schopnosti. Drželi se na svých místech u dveří, kde vysedávali jako sochy s otevřenýma očima. Nedali mě do stejného pokoje, jako když jsem se v paláci ocitla prvně. Očividně se nehodilo ubytovat královu vězeňkyni do stejných komnat jako královu nevěstu. Ale nevsadili mě do obyčejné cely. Moje klec byla pohodlná a dobře vybavená. S měkoučkou postelí, stolem, u kterého jsem mohla jíst, knihovnou plnou nudných bichlů, několika židlemi a dokonce i krásnými závěsy v neutrálních odstínech šedé, hnědé a bílé. Jako by z nich někdo vysál barvy, stejně jako mí strážníci vysávali energii ze mě.

Pomalou jsem si zvykla spát sama, ale bez Cala mě pronásledovaly noční můry. Bez někoho, komu by na mně záleželo. Pokaždé když jsem se probudila, sáhla jsem si na náušnice zdobící moje ucho a pojmenovala každý kamínek. Bree, Tramy, Shade, Kilorn. Pokrevní bratři a bratři v boji. Tři naživu, jeden duch. Mrzelo mě, že nemám stejnou náušnici, jako byla ta, kterou jsem dala Gise, abych si s sebou nosila i kousek jí. Občas se mi o ní zdálo. Nic konkrétního, jen záblesky její tváře, jejích vlasů, temně rudých jako prolitá krev. A její

slova mě pronásledovala jako nic jiného. *Jednoho dne sem přijdou a seberou ti všechno, co máš.* Měla pravdu.

V mojí kleci chyběla zrcadla, žádné nebylo ani v koupelně. Přesto jsem dobře věděla, co se mnou to místo dělá. Ačkoli jsem dostávala velké porce jídla a nevyvíjela žádnou fyzickou aktivitu, tváře se mi propadaly. Pod kůží mě tlačily kosti, ostřeji než kdy dřív. A já pomalu umdlávala. Přestože jsem nemohla dělat nic jiného než spát nebo číst o daňových zákonech v Nortě, začala jsem se cítit vyčerpaně už dávno. Tělo jsem měla samou modřinu a obojek mě pátil kolem krku, ačkoli jsem se celé dny třásla zimou. Možná jsem měla horečku. Možná jsem umírala. Ne že bych se s tím měla komu svěřit. Během dne jsem stěží otevřela pusu. Dveře dovnitř se otevíraly jen tehdy, když mi přinášeli jídlo a pití nebo když se střídali strážníci, jinak ne. Žádného Rudého sloužícího nebo služku jsem nezahlédla ani koutkem oka, ačkoli tam někde být museli. Místo toho mě plně obstarávali moji Arvenové. Nosili mi zvenčí dovnitř jídlo, povlečení i oděvy. Dokonce po mně i uklízeli, přičemž vždycky ohrnuli nos, když museli vykonávat tak ponižující práci. Pustit dovnitř nějakou Rudou služku se jim zjevně zdálo příliš nebezpečné. Při té představě jsem se musela usmát. Došlo mi, že Šarlatová hlídka pořád ještě představuje hrozbu dost velkou na to, aby v paláci přijali ohledně mojí izolace tak striktní opatření, že se ke mně neodvažovali pustit ani sloužící.

Jenže ke mně nepouštěli ani nikoho jiného. Nikdo se nechodil dívat nebo se vyťahovat na blýskající holčičku. Dokonce ani Maven.

Arvenové se mnou nemluvili. Ani mi neřekli, jak se jmenují. Tak jsem si je pro sebe pojmenovala sama. Té starší ženě, trochu menší než já, s drobným obličejem a pronikavým bystrým pohledem, jsem říkala Kotě. Muži s kulatou bílou hlavou, holou jako v případě ostatních jeho příbuzných, jsem říkala Vajíčko. Trio měl na krku vytetované tři rovnoběžné čáry, jako by utřil ránu dokonale přesnými drápy. A vždy plně soustředěné dívce se zelenýma očima, která mohla být

zhruba stejně stará jako já, jsem říkala Chvojka. Ta jediná se mi odvažovala dívat do očí.

Když jsem si prvně uvědomila, že mě Maven chce získat zpět, očekávala jsem bolest, tmu nebo obojí. A nejvíc ze všeho jsem očekávala, že se na moje utrpení bude dívat svýma planoucíma očima. Ale kdepak. Neviděla jsem ho od toho dne, kdy jsem sem přišla a kdy mě donutili před ním pokleknout. Tehdy mi řekl, že moje tělo vystaví na odiv. Ale dosud si pro mě nepřišli žádní kati. Ani zaříkávači jako Samson Merandus nebo mrtvá královna mi nerozřezali mysl a nerozmotali všechny myšlenky. Pokud měl tohle být můj trest, pak byl dost nudný. Maven neměl žádnou představivost.

Nicméně v hlavě jsem pořád slyšela spoustu hlasů a pronásledovaly mě vzpomínky, příliš mnoho vzpomínek. Řezaly do mě jako břitva. Snažila jsem se tu bolet otupit ještě tupějšími knihami, ale písmena jako by mi plula před očima a různě se přehazovala, dokud jsem na stránkách neviděla jen jména těch, které jsem nechala za sebou, živé i mrtvé. A vždycky a všude mě doprovázel Shade.

Sice ho zabil Ptolemus, ale to já ho nasměrovala na cestu, kterou se vydal. Protože jsem byla sobecká a věřila, že jsem něco jako zachránce. Protože jsem zas a znovu uvěřila někomu, komu jsem neměla, a dávala v sázku lidské životy jako profesionální karetní hráč. *Ale vždyť jsi osvobodila celou věznicí. Tolik lidí. A zachránila jsi Juliana.*

Chabý hlásek a ještě chabější útěcha. Teď už vím, co mě osvobození věznic Corros stálo. A každý den se musím vyrovnávat s tím, že kdybych měla možnost volby, takovou cenu bych nezaplatila. Ne za Juliana, ne za stovky vězňených novokrevných. Za nikoho z nich bych Shadeův život nedala.

A nakonec to stejně bylo zbytečné. Maven mě celé měsíce prosil, abych se vrátila. S každou krví potřísněnou zprávou. Doufal, že si mě koupí těly mrtvých. A já byla přesvědčená, že bych s ním žádný obchod neudělala ani za tisíc nevinných životů. A přitom jsem si teď

přála, abych se s ním byla dohodla už dávno. Ještě předtím, než ho napadlo jít si pro ty, na kterých mi skutečně záleželo. Pro ty, o kterých věděl, že je budu chtít zachránit. Pro Cala, Kilorna, mou rodinu, kvůli kterým se jediné budu ochotná dohodnout. Pro jejich životy jsem obětovala úplně všechno.

Nejspíš už zmoudřel dost na to, aby pochopil, že mučit mě by mu bylo k ničemu. Dokonce i kdyby na mě vzal ten stroj, který umí obrátit mé blesky proti mně a kousek po kousku mě rozervat.

Z mojí agónie by si nic nevzal. Dobře ho matka vycvičila. Jedinou útěchou mi bylo vědomí, že mladý král už nemá nikoho, kdo by tahal za nitky. A že zatímco mě drží v kleci, dnem i nocí pod dohledem, on sedí na trůně sám, bez Elary Merandusové, která by vedla jeho ruku a kryla mu záda.

Už měsíc jsem nebyla na čerstvém vzduchu a skoro stejně dlouho jsem ani neviděla nic jiného než svůj pokoj a úzký pruh okolního světa z jediného malého okna, které v něm bylo.

Poskytovalo výhled na zahradu ve dvoře, která koncem podzimu už dávno spala. Stromy tam museli tvarovat floristé. Olistěné určitě vydaly úchvatně, jako zelená kvetoucí koruna s neuvěřitelně zakroucenými haluzemi. Ale bez listů vypadaly větve těch rozeklaných dubů, buků a jilmů jako kostnaté pařáty sápadající se po sobě seschlými mrtvými prsty. Nádvoří bylo opuštěné, zapomenuté. Stejně jako já.

Ne, zavrčela jsem si pro sebe.

Ostatní pro mě přijdou.

Odvažovala jsem se doufat. Žaludek se mi sevřel pokaždé, když zavrzaly dveře. Vždycky jsem na okamžik zadoufala, že v nich spatřím Cala, Kilorna, Farley nebo Babi s tváří někoho jiného, možná dokonce i plukovníka. Co bych dala za to, kdybych zas uviděla jeho krví podlité oko. Ale nikdo nepřicházel. Nikdo nepřijde.

Je kruté chytat se naděje tam, kde žádná není.

A Maven to věděl.

Když jednáctého dne mého věznění zapadlo slunce, uvědomila jsem si, co se mnou má v plánu.

Nechat mě tam pomalu shnít.

Venku se kostnatým nádvořím už proháněly první sněhové vločky snášející se z ocelově šedé oblohy. Sklo na okně bylo studené, ale úplně zamrznout odmítalo.

Stejně jako já.

V ranním světle vypadala sněhová přikrývka venku překrásně, jako by se holé stromy oblékly v zářivě bílý šat. Tušila jsem ale, že do odpoledne určitě roztaje. Soudě podle mých propočtů bylo jedenáctého prosince. Chladné, šedé, mrtvé období rozpínající se v ozvěně podzimu před nastupující zimou. Ty pravé vánice mohly přijít až někdy za měsíc.

Doma jsme skákávali z terasy do sněhových závějů. Dokonce i potom, co si Bree jednou zlomil nohu, když přistál přímo na hromadě dřeva připraveného na otop. Jeho léčba stála celou Gisinu měsíční výplatu a já musela ukrást většinu věcí, které náš takzvaný doktor potřeboval. Bylo to zimu předtím, než Breeho povolali do armády. Tehdy naposledy byla naše rodina pohromadě. Naposledy. Úplně naposledy. Už nikdy se všichni nesejdeme.

Máma s tátou zůstali s Hlídou. Stejně jako Gisa a moji žijící bratři. *Jsou v bezpečí. Jsou v bezpečí. Jsou v bezpečí*, opakovala jsem si pořád dokolečka každé ráno. Dodávalo mi to útěchu, ačkoli to nemusela být pravda.

Pomaloučku jsem odsunula talíř se snídaní. Talíř jako pokaždé plný nasládlé ovesné kaše, ovoce a toastového chleba mě nijak netěšil.

„Dojedla jsem,“ prohlásila jsem ze zvyku, aniž bych čekala nějakou odpověď.

Kotě ke mně přiskočila a zamračila se na nedojedený talíř, načež ho zvedla se stejným odporem, jako by zvedala nějakého brou-

ka, a s rukama nataženýma co nejdál před sebe ho odnesla ke dveřím. Rychle jsem zvedla oči v naději, že se mi třeba podaří alespoň zahlédnout prostor za dveřmi. Jako vždycky zel prázdnotou a já posmutněla. Kotě odhodila talíř na zem, možná ho přitom rozbila, ale to nebyla její starost. Nějaký sloužící to už uklidí. Pak za ní dveře zas zapadly a ona se usadila zpět na své místo. Na druhé židli seděl se založenýma rukama Trio, ani nemrkal a jen na mě zíral. Úplně jsem jeho a její schopnosti cítila. Jako by mě zachumlali příliš těsně do nějaké deky a můj blesk přede mnou schovali někam daleko, kam jsem se ani nemohla zkusit vydat. Až jsem si z toho pocitu chtěla začít drásat kůži.

Nenávidím ho. Nenávidím ho.

Nenávidím. Nenávidím. Nenávidím.

Prásk!

Mrštila jsem sklenicí vody o protější stěnu. Celá se o tu odpornou šedou malbu roztříštila. Ale ani jeden z mých dozorců nehnul brvou. Dělal jsem podobné věci často.

A pomáhalo mi to. Na chvíli. Snad.

Den mi ubíhal v pravidelných rituálech, které jsem si utvořila během měsíce v zajetí. Probudila jsem se. Ihned jsem toho začala litovat. Dostala jsem snídani. Přešla mě chuť. Jídlo odnesli. Strhala jsem povlečení z postele. Občas jsem ho i za hlasitého křiku rozerval. Ihned jsem toho začala litovat. Pokusila se začíst do nějaké knihy. Zírala z okna. Zírala z okna. Zírala z okna. Dostala oběd. Viz výše.

Vlastně jsem byla celkem zaměstnaná holka.

Nebo bych spíš už asi měla říct žena.

Osmnáctiny jsou uměle stanovená hranice mezi dětstvím a dospělostí. A mně bylo osmnáct už před několika týdny. Sedmnáctého listopadu. Ne že by o tom někdo věděl nebo si toho snad všiml. Pochybuju, že Arvenovým by záleželo na tom, že jejich vězni je o rok víc. V celém paláci by to mohlo zajímat snad jen jednoho člověka. A ten

za mnou nepřišel, k mojí nekonečné úlevě. Vlastně je to to jediné po-
žehnání, které mi zbylo. Že ačkoli mě obklopují ti nejhorší z nejhor-
ších, nemusím trpět i jeho přítomnost.

Až dodneška.

Hrobové ticho kolem mě se roztrášilo. Nezpůsobil to výbuch, ale
pouhé cvaknutí. Dobře známé otočení zámku. Mimo plán, neoznám-
ené. Trhla jsem sebou stejně jako moji strážci, jejich soustředění se
samým překvapením na chvíli přerušilo. Rozbušilo se mi srdce a do
žil mi napumpovalo adrenalin. Na zlomek vteřiny jsem se znovu od-
vážila doufat. Snít o tom, kdo by to mohl být.

Moji bratři. Farley. Kilorn.

Cal.

Přála jsem si, aby to byl Cal. Přála jsem si, aby jeho oheň sežehl
celý ten zatracený palác a všechny v něm.

Ale toho muže, který se zjevil ve dveřích, jsem nepoznávala. Pově-
domá mi byla jen jeho uniforma. Černá se stříbrnými švy. Nějaký stráž-
ný, bezejmenný, nedůležitý. Vešel do mojí klece a za ním se shromážd-
ili další, kteří svou přítomností prostor přede dveřmi notně potemněli.

Arvenové vyskočili na nohy, stejně překvapení jako já.

„Co tady děláte?“ zavrčel Trio. To bylo poprvé, co jsem zaslech-
la jeho hlas.

Kotě udělala přesně to, k čemu ji vycvičili. Postavila se mezi mě
a strážného v černém, načež mě úplně smetla další vlna ticha žive-
ná jejím strachem a zmatením. Naprosto mě pohltila a připravila mě
i o ty zbytky sil, které jsem snad ještě měla. Zůstala jsem sedět na žid-
li, protože se mi přičilo hroutit se k zemi před dalšími lidmi.

Strážný mlčel a zarytě hleděl do země. Čekal.

A za okamžik vešla ona. V šatech z ocelových jehlic. Stříbrné vlasy
měla vyčesané a ozdobené drahokamy tak, aby se hodily ke koruně, po
níž tolik prahla. Jakmile jsem ji spatřila, celá jsem se zachvěla. Tak do-

konalá a chladná a ostrá, královna každým coulem, jen ten oficiální titul jí ještě chyběl. Protože stále ještě nebyla královnou. To jsem poznala.

„Evangelino,“ zamumlala jsem ve snaze skrýt, že se mi hlas chvěje strachy i znechucením. Přejela mě pohledem s veškerou něžností švihajícího biče. Od hlavy k patě a zpět, všimla si každičké nedokonalosti, každičké slabosti. Věděla jsem, že jich bude hodně. Konečně spočinula svýma černýma očima na mém obojku a láskyplně si prohlédla jeho ostny. Ve tváři se jí zračil odpor a hlad zároveň. Jak snadné by pro ni bylo zabodnout mi všechny ty ostré trny do krku a nechat mě na místě vykrváčet.

„Lady Samosová, sem nemáte povolený přístup,“ upozornila ji Kotě, která stále ještě stála mezi námi. Její odvaha mě překvapovala.

Evangelina na ni pohlédla a zašklebila se. „Myslíš si, že bych porušila rozkaz krále, mého zaslíbeného?“ sykla a přinutila se k chladnému smíchu. „Přišla jsem na jeho rozkaz. Chce, aby byla vězeňkyně předvedena. Teď hned.“

Každé její slovo bodalo. Měsíc věznění se mi najednou začal zdát nepřiměřeně krátký. Jedna část mého já se chtěla pevně chytit stolu a přinutit Evangelinu, aby mě ven z klece musela vytáhnout silou. Ale dokonce ani izolace nezlomila mou pýchu. Ještě ne.

Nikdy, zopakovala jsem si. Pak jsem se postavila na slabé nohy. Třásla se mi kolena i ruce. Před měsícem jsem napadla jejího bratra zuby. Tak jsem se pokusila rozdmýchat v sobě co nejvíc z toho ohně, i kdyby jen proto, abych zvládla stát rovně.

Kotě se ale ani nehнула. Podívala se na Tria a vyměnila si s ním nejistý pohled. „Nedostali jsme žádné upozornění. Tohle je porušení protokolu.“

Evangelina se znovu rozesmála a obnažila své bílé zářivé zuby. Její úsměv byl krásný a vražedný jako nabroušené ostří. „Chceš mě odmítnout, strážkyně z rodu Arvenů?“ řekla a přejela si bělostnou dlaní po jehlových šatech. Některé z nich se k ní přilepily jako mag-

net, až jí zůstala v dlani hrst stříbrných kovových ostnů. Sevřela je, zvedla jedno obočí a trpělivě vyčkávala. Arvenové měli dost rozumu na to, aby nerozšířili své ohlušující ticho na dceru Lorda Samose a budoucí královnu k tomu.

Vyměnili si pohled – zjevně vůbec nevěděli, jak se rozhodnout. Trio se našťavaně zamračil a Kotě si nakonec nahlas povzdechla, načež ustoupila a uvolnila Evangelině cestu.

„Na vaši volbu nezapomenu,“ zašeptala Evangelina.

Z jejího pronikavého pohledu jsem měla pocit, že jsem jí vydaná na milost a nemilost, ačkoli kolem postávalo mnoho strážů včetně těch mých. Evangelina mě znala. Věděla, kdo jsem. Věděla, co dovedu. Tehdy v Kostnici jsem ji málem zabila, ale ona odtamtud utekla, vyděšená mým bleskem a mnou samotnou. Teď se mě ale rozhodně nebála.

Udělala jsem odhodlaný krok kupředu. Směrem k ní. Směrem k úžasnému prázdnu, které ji obklopovalo a umožňovalo jí volně využívat jejích schopností. Další krok. Do volného vzduchu, do elektřiny. Ucítím ji hned? Vlije se mi okamžitě zas do žil? Musí. Prostě musí.

Evangelina se ale škodolibě usmála a začala couvat. Málem jsem zakřičela. „Ne tak rychle, Barrowová.“

To bylo úplně poprvé, co řekla nahlas mé pravé jméno.

Pak luskla prsty a ukázala na Kotě. „Doprovodíte ji.“

Vlekli mě stejně jako toho prvního dne, kdy jsem přišla. Spoutanou v řetězech, s obojkem. Kotě svírala můj řetěz pevně v ruku. Její a Triovo ticho mě obklopovalo dál a bušilo mi v hlavě jako buben. Dlouhá chůze po palácových chodbách mi přišla jako maraton, ačkoli jsme kráčeli celkem pomalu. Stejně jako tehdy mi nezavázali oči. Nesnažili se mě zmást.

Jak jsme se blížili k cíli, rozpomínala jsem se stále víc. Všechny ty chodby a sály jsem si kdysi prohlížela zcela svobodně. Celou cestu jsem se snažila nakreslit si v hlavě plán paláce. Kdybych se odtam-

tud někdy chtěla pokusit dostat živá, bude se mi to hodit. Můj pokoj ležel směrem na východ a byl v pátém patře. To jsem spočítala podle oken. Pamatovala jsem si, že palác má půdorys protínajících se čtverců a že každé z jeho křídel obklopuje stejné nádvoří jako to, na které byl výhled z mého pokoje. Výhled z vysokých klenutých oken se však v každé chodbě měnil. Dvorní zahrada, Caesarovo náměstí, rozlehlé tréninkové prostory, kde Cal kdysi cvičil se svými vojáky, vzdálené stěny přestavěného mostu v Archeonu a krajina za ním. Naštěstí jsme nešli přes rezidence, kde jsem našla Julianův deník, kde jsem se dívala na Cala, jak zuří, a na Mavena, jak tiše kuje pikle. Překvapilo mě, kolik vzpomínek na palác vlastně mám, ačkoli jsem v něm strávila jen krátký čas.

Prošli jsme kolem oken s výhledem na západ od kasáren, směrem k Velké řece a druhé půlce města za ní. Mezi budovami se choulila i Kostnice. Její mohutné obrysy se mi zdály až příliš povědomé. Ten výhled jsem znala. Přímo před těmito okny jsem musela stát s Calem. Tehdy jsem mu lhala, věděla jsem, že té noci má dojít k útoku. Ovšem nevěděla jsem, co s našimi životy udělá. Cal tehdy zašeptal, že by si přál, aby se věci děly jinak. Teď jsem si to samé přála i já.

Náš postup určitě sledovaly kamery, ačkoli jsem je necítila. Když jsme sešli do přízemí, Evangelina ani nemrkla. Skupina jejích stráží ji následovala jako černí ptáci obklopující kovovou labuť. Vtom jsem odněkud zaslechla hudbu. Pulzovala jako těžké oteklé srdce. Ještě nikdy jsem nic podobného neslyšela, dokonce ani během Calových hodin tance. Jako by žila svým vlastním životem, temným, proměnlivým a tak zvláště lákavým. Evangelina kráčejíci přede mnou ovšem ztuhla.

Kolem bylo zvláště prázdné, na chodbách stálo jen pár stráží. Obyčejných stráží, ne gardistů. Ti museli být s Mavenem. Evangelina nezabočila vpravo, jak jsem čekala, k honosným klenutým dveřím do

trůnního sálu. Místo toho zamířila přímo vpřed do místnosti, kterou jsem znala až příliš dobře.

Do kanceláře Velerady. Dokonale kruhové komnaty lemované mramorem a naleštěným zářícím dřevem. Podél stěn stály židle a uprostřed vykládané podlahy se skvěl symbol Norty, hořící koruna. Rudá, černá a královsky stříbrná, z jejíchž hrotů šlehalo ohnivé jazyky. Když jsem ji spatřila, málem se mi podlomila kolena. Musela jsem zavřít oči. Kotě mě tou místností určitě protáhne, o tom jsem vůbec nepochybovala. Klidně se nechám vléct, pokud to bude znamenat, že už z paláce neuvidím ani kousíček. Tady umřela Walshová, vzpomněla jsem si. Za zavřenými víčky se mi zjevila její tvář. Hnali ji jak lovnou zvěř. A chytili ji samotní vlci. Evangelina, Ptolemus a Cal. Dohnali ji v tunelech pod Archeonem, když plnila rozkazy Šarlatové hlídky. Dopadli ji, dovlékli sem a předvedli před královnu Elaru k výslechu. K tomu ale nikdy nedošlo. Protože Walshová se dřív zabila. Spolkla před námi jedovatou kapsli, aby udržela tajemství Šarlatové hlídky. Aby mě chránila.

Když už hudba zněla tak třikrát hlasitěji, znovu jsem otevřela oči.

Kancelář Velerady byla ta tam, ale pohled, který se přede mnou otevřel, byl jaksi ještě horší.

KAPITOLA 3

Mare

Vzduchem tančila hudba, podbarvená sladkou a omamnou vůní alkoholu, která se linula snad z každého koutu trůnního sálu. Stáli jsme na podestě pár metrů nad komnatou, takže jsme měli krásný výhled na honosný bál pod námi. Aspoň na chvílku, než si nás všichni všimnou.

Těkala jsem očima sem a tam, celá napjatá a nejistá. Pátrala jsem ve všech tvářích i stínech po nějaké příležitosti nebo po hrozícím nebezpečí. V záři desítek lustrů se blyštilo hedvábí, drahé kameny i vypulírovaná zbroj, které dohromady vytvářely jakési živé souhvězdí zářící na mramorové podlaze. Po měsíci věznění mi ten pohled přišel jako útok na všechny smysly, přesto jsem ho polykala plnými doušky. Tolik barev, tolik hlasů, tolik povědomých lidí. Pro tu chvíli si mě vůbec nevšíмали, jejich oči mě nesledovaly. Zatím se ještě soustředili jeden na druhého, na své poháry vína, číše s různobarevnými koktejly, na rychlou hudbu a voňavý kouř linoucí se vzduchem. Musela to být nějaká slavnost, dost divoká slavnost, ale netušila jsem k jaké příležitosti.

Představivost ve mně přirozeně pracovala naplno. Mohou oslavovat nějaké další vítězství? Nad Calem, nad Šarlatovou hlídkou? Nebo stále ještě opěvují moje zatčení?

Stačil jediný pohled na Evangelinu a znala jsem odpověď. Ještě nikdy jsem ji neviděla se takhle mračit. Dokonce ani na mě ne. Její kočičí úšklebek zošklivěl a prostoupil ho vztek a zuřivost, kterou jsem si ani nedokázala představit. Když se dívala na slávu pod námi, zrak jí potemněl. Očima černýma jako prázdnota shlížela na svůj lid, který byl ve stavu blaženého opojení.

Nebo spíš nevědomosti, napadlo mě.

Na něčí příkaz najednou od protější stěny vyrazil hlouček Rudých sloužících. V nacvičené formaci se proplétali davem. Všichni nesli podnosy s křišťálovými poháry plnými rubínově červených, zlatých a diamantově se třpytících likérů. Když dorazili na druhou stranu sálu, jejich podnosy zely prázdnotou, ale byly ihned doplněny. Sloužící pak vyrazili znovu a jejich podnosy se znovu vyprázdnily. V duchu jsem se podivila, jak je možné, že někteří z přítomných Stříbrných ještě stojí na nohou. Pokračovali ve svém požitkářství, bavili se a tančili, přičemž neustále svírali své sklenice. Pár jich bafalo ze zdobených dýmek, z nichž vyfukovali zvláště barevný kouř. Necítila jsem z něj tabák, kteří mnozí ze starších obyvatel Pilotů tak úzkostlivě střádali. Závistivě jsem si prohlížela jiskřičky v jejich dýmkách, z nichž každá vypadala jako záblesk světla.

Nejhorší byl ale pohled na sluchy, na Rudé. Až mě z něj zabořelo u srdce. Co bych dala za to, abych si s nimi mohla vyměnit místo. Stát se jen řadovou služkou, nebýt už vězněm. *Vždyť oni jsou vězňeni stejně jako ty. Stejně jako všechen tvůj lid. Přišlápnutí stříbrnou botou, někteří jen mají víc prostoru k dýchání.*

Kvůli němu.

Evangelina se vydala po schodech dolů do sálu a mí hlídači mě přinutili ji následovat. Schody vedly přímo na vyvýšené pódium. Na

tom už samozřejmě postával tucet ozbrojených hrůzu budících masokovaných gardistů.

Čekala jsem, že uvidím dva trůny, které jsem si pamatovala. Jeden plamenný z diamantového skla pro krále, druhý ze safírů a leštěného bílého zlata pro královnu. Ale Maven místo toho seděl na tomtéž trůně, ze kterého jsem ho viděla před měsícem vstávat, když mě ukazoval spoutanou v řetězech celému světu.

Žádné démanty, žádné vzácné kovy. Jen šedý kámen obtočený čímsi lesklým, s plochými hranami, bez jakýchkoli insignií, což úplně bilo do očí. Vypadal chladný na dotek a nepohodlný. Navíc musel být nesmírně těžký. Maven na něm vypadal jako trpaslík. Ještě menší a ještě mladší než kde jinde. Budit zdání síly znamená být silný. Já jsem se to od Elary naučila, ale Maven zřejmě ne. Na tom trůnu působil přesně jako kluk, kterým ve skutečnosti byl. V černé uniformě navíc jeho pleť vypadala až mrtvolně bledě. Jediné další barvy, které měl na sobě, byly krvavě rudá zdobící lemy jeho pláště, stříbrná lesknoucí se mu na rameni, kde jako by mu vybuchla truhla s řády a medailemi, a ledově modrá barva jeho očí.

Král Maven z rodu Calorů mi pohlédl do očí ve chvíli, kdy si uvědomil, že tam stojím.

Ten okamžik jako by na vteřinu zůstal nehybně viset ve vzduchu. Dětila nás nepřeklenutelná propast plná ohlušujícího hluku a ladného chaosu, ale v tu chvíli jsem měla pocit, jako bychom tam byli úplně sami.

Jestlipak si Maven všimne té změny, která se ve mně odehrála? Té zemdlosti, bolesti a utrpení, které mě v jeho němé kleci svíralo? Zjevně ano. Očima mi přešel od vystouplých lícních kostí přes obojek a bílé šaty, do kterých mě oblékali, až k nohám. V tu chvíli mi nekrvácely žádné rány. Taková škoda. Tak ráda bych všem ukázala, kým jsem a kým jsem vždycky bývala. Rudá. Zraněná. A přesto živá. Stejně jako tehdy před dvořany a před pár minutami před Evangelinou

jsem se napřímila a věnovala mu pohled plný veškeré své zbylé síly a výčitek. Dobře jsem si ho prohlédla, abych mu v masce našla praskliny, které jsem dokázala poznat jen já. Potemnělé oči, trochu rozechvělé ruce, tak rigidní postoj, že si musel každou chvíli zlomit páteř.

Jsi vrah, Mavene Calore, jsi zbabělec, jsi slaboch.

Fungovalo to. Rychle ode mě odtrhl oči a vyskočil na nohy, přičemž stále vši silou svíral loketní opěrky trůnu. Jeho hněv dopadl se silou úderu mocného kladiva.

„Vysvětlete to, strážce Arvene!“ zařval na žaláříka, který u mě stál nejbliž.

Trio úplně nadskočil.

Mavenův výbuch ihned přerušil hudbu, tanec i popíjení.

„M... m... můj p... pane,“ zakoktal Trio a jednou rukou v gumové rukavici mě chytil za paži. Okamžitě se mi vlilo do žil takové ticho, až se mi zpomalil srdeční rytmus. Trio se zoufale snažil najít nějakou výmluvu, kterou by nesvalil vinu na sebe ani na budoucí královnu, ale jaksi nemohl na nic přijít.

Můj řetěz držela Kotě a trochu se jí v ruce třásl, ale dál ho pevně svírala. Jen Evangelinu králův hněv nezaskočil. Přesně takovou reakci čekala.

On jí nepřikázal, aby mě přivedla. Žádný takový rozkaz nikdy nevydal.

Ale Maven nebyl hlupák. Mávl rukou a rychle utál Triovo mumláni. „Tvůj zoufalý pokus o odpověď mi stačí. Co můžete říct na svou obranu, lady Evangelino?“ V davu přítomných jsem zahlédla stát i jejího otce, vysokého muže s přísnými soustředěnými očima. Někdo by si snad mohl myslet, že vypadá vyděšeně, ale já nevěřila, že Volo Samos dokáže vůbec něco cítit. Prostě si jen s nečitelným výrazem ve tváři pohladil stříbrný plnovous. To Ptolemus emoce tak dobře skrývat neuměl. Stál na pódiu spolu s gardisty, jediný, kdo na sobě neměl plamennou uniformu ani masku. Ačkoli se ani nepohnul, očima těkal

mezi králem a svou sestrou a jednu ruku pomalu zařal v pěst. *Správně. Jen se o ni boj, stejně jako se já bála o bratra. Dívej se, jak trpí, stejně jako se já dívala, jak on umírá.*

Protože co jiného mohl v tu chvíli Maven udělat? Evangelina záměrně neuposlechla jeho rozkazy a překročila bezpečnou hranici, kterou jí jejich zaslíbení skýtalo. Pokud jsem si něčím jistá, pak tím, že neuposlechnout krále znamená být potrestán. A rozhodnout se k něčemu takovému takhle před celým dvorem? Klidně by ji mohl na místě popravít.

Ovšem pokud se Evangelina obávala, že svým jednáním může riskovat smrt, nedávala to na sobě znát. Její hlas se ani na okamžik nezachvěl či nezadrhl. „Přikázal jste tuto teroristku uvěznit a zamknout jako starou lahev vína. A po měsíci jednání Velerady stále ještě není vůbec jasné, co s ní bude. Její zločiny jsou přitom tak početné, že by si zasloužila tucet smrtí a tisíciletí za mřížemi v našich nejobávanějších věznicích. Od té doby, co byla odhalena, zabila nebo zmrzčila stovky vašich poddaných i vaše rodiče, a přesto tráví dny v pohodlné komnatě, jí, dýchá... Žije beztrestně dál.“

Maven byl synem své matky a jeho maska byla téměř dokonalá. Nezdálo se, že by ho Evangelinina slova byť jen trochu zaskočila.

„Žije beztrestně dál,“ zopakoval její slova. Pak se s úšklebkem rozhlédl po sálu. „Tak jste se ji rozhodla přivést sem. To jsou moje plesy tak strašné?“

Dav přihlížejících vybuchl upřímným i nuceným smíchem. Většina přítomných byla namol, ale přesto mezi nimi bylo i dost těch, kteří měli dost čistou hlavu na to, aby pochopili, co se vlastně děje. Co Evangelina udělala.

Ona zatím vykouzlila na rtech dvorný úsměv. Vypadalo to, že jí bolí tak, že jí snad začnou krváčet koutky úst. „Vím, že truchlíte pro svou matku, Vaše Veličenstvo,“ pronesla bez špetky soucitu. „Stejně jako my všichni. Ale váš otec by takto nejednal. Čas pláče skončil.“

Ta poslední slova nepatřila jí, ale králi Tiberiasovi šestému. Mavenovu otci. Mavenovu duchu. Na okamžik se zdálo, že by mu snad jeho maska mohla spadnout z tváře, a v očích mu zahořely plameny hrůzy a vzteku. Pamatovala jsem si ta slova stejně dobře jako on. Pronesl je tehdy před podobným davem, těsně po tom, co Šarlatová hlídka popravila několik politických cílů. Cílů, které vybral Maven, cílů, které mu předtím zvolila jeho matka. Odvedli jsme za ně špinavou práci a oni jen zvýšili počet obětí svým vlastním krvavým útokem. Využili mě. Využili Hlídku, aby jednou drtivou ranou zneškodnili některé ze svých nepřátel a demonizovali další. Ničili a zabíjeli víc, než kdy chtěl kdokoli z nás. Pořád ještě jsem cítila ten zápach krve a kouře po výbuchu. Pořád ještě jsem slyšela matky oplakávat mrtvé děti. Pořád ještě jsem slyšela slova, která z toho všeho obviňovala Hlídku.

„Síla, moc, smrt,“ zaskřípal Maven zuby. Tehdy jsem se těch slov jen bála, dnes už mě děsila. „Co byste tedy navrhovala vy, má paní? Stít? Zastřelit? Nechat ji roztrhat na kousičky?“

Srdce se mi úplně rozbušilo. Copak by Maven něco takového dovolil? To jsem nevěděla. Nevěděla jsem, čeho je schopen. Musela jsem si neustále připomínat, že ho vlastně *vůbec* neznám. Ten kluk, kterým se zdál být, to byla jen iluze. Ale jeho vzkazy, které mi nechával tak odporným způsobem, byly plné proseb, abych se vrátila. A co měsíc tichého zajetí, během něhož mi nikdo nezkrivil ani jediný vlásek? Možná to byl všechno jen další trik, kterým mě vlákal do pastí. Jen jiný druh mučení.

„Jednejme podle práva. Jednejme tak, jak by jednal váš otec.“

To, jak vyřkla slovo *otec*, tak brutálně, jako by použila ten nejostřejší nůž, mluvilo samo za sebe. Stejně jako tolik přítomných v sále dobře věděla, že král Tiberias šestý neskončil tak, jak se traduje.

Maven ale přesto dál pevně svíral trůn, až mu zbělely klouby na ruce. Rozhlédl se po dvořanech, kteří na něj všichni hleděli, a pak spočinul pohledem opět na Evangelině. „Nejenže nejste členkou mé

velerady, vy jste ani neznala mého otce natolik dobře, abyste chápala jeho úmysly. Já jsem tu králem, stejně jako jím býval on. A chápu, co je potřeba udělat pro vítězství. Naše zákony jsou posvátné, ale v současné době musíme čelit dvěma válkám.“

Dvěma válkám.

Adrenalin se mi vlil do žil tak rychle, až jsem měla pocit, že snad znovu cítím svůj blesk. Ne, kdepak blesk. Naději. Musela jsem se kousnout do rtu, abych se neusmála. Dlouhé týdny po mém zatčení bojuje Šarlatová hlídka dál a daří se jí. A nejenže stále ještě bojují. Maven to navíc otevřeně přiznává.

Přestože jsem se toužila dozvědět víc, mlčela jsem.

Maven propálil Evangelinu pohledem. „Žádným vězněm, zvláště ne tak cenným, jako je Mare Barrowová, by se nemělo plýtvat na běžnou popravu.“

„Ale vy jí stejně plýtváte!“ vpálila mu do tváře Evangelina tak rychle, že mi bylo jasné, že na podobný argument se předem připravila. Udělala pár kroků vpřed a došla až k Mavenovi. Celé to vypadalo jako hra, jako divadelní představení pro dvůr. Ale kdo z něj mohl těžit? „Jen tam sedí, padá na ni prach, nic nedělá, k ničemu nám není a Corvium je přítom v plamenech!“

Další vzácný drobek informace spadly ze stolu. *Víc, Evangelino. Dej mi víc.*

Před měsícem jsem na vlastní oči viděla, jak v Corviu, jedné velké pevnosti, samotném srdci nortských ozbrojených sil, vypukly nepokoje. Musejí pokračovat. Zmínka o Corviu jako by všechny přítomné vystřízlivěla. Což Mavenovi neuniklo a musel zabojovat, aby dokázal zachovat klid.

„Velerada dospěje k rozhodnutí již za několik dní, má paní,“ procedil skrz skřípající zuby.

„Odpusťte mi mou troufalost, Vaše Veličenstvo. Víím, že se snažíte cítit své rádce tak, jak to jen jde, dokonce i ty nejslabší z nich.

Dokonce i zbabělce, kteří neumí udělat, co je třeba.“ Další krok a její hlas se změnil v předení. „Ale vy jste král. Můžete rozhodnout sám.“

Brilantní, uvědomila jsem si. Evangelina je mistrem manipulace jako nikdo jiný. Nejenže v několika větách dokázala Mavena zachránit před tím, aby se zdál slabý, ale zároveň ho přinutila uposlechnout její vlastní vůli, aby si udržel zdání síly. Zatajila jsem dech. Udělá Maven, co po něm žádá? Nebo ji odmítne a přilije tak palivo do ohně povstání, který už vznešenými rody začal prohořívát?

Maven nebyl žádný hlupák. Dobře věděl, o co se Evangelina snaží, a plně se na ni soustředil. Hleděli si do očí a komunikovali spolu nucenými úsměvy a žhnoucíma očima.

„Z Boje o trůn rozhodně vzešla ta nejtalentovanější z dcer,“ řekl a vzal ji za ruku. Zdálo se, že jsou tím oba stejně znechuceni. Pak se Maven otočil k davu a pohledem vyhledal štíhlého muže v temně modrých barvách. „Bratranče! Tvé žádosti o výslech se vyhovuje.“

Samson Merandus s trhnutím zpozorněl a předstoupil před krále; pohled měl střízlivý. S téměř škodolibým úsměvem se uklonil. Jeho modrý hábit se přitom zavlhl jako temný dým. „Děkuji, Vaše Veličenstvo.“
„Ne.“

Vydralo se to ze mě úplně samo.

„Ne, Mavene!“

Samson několika rychlými kroky vystoupal za námi na pódium. Svůj vnitřní hněv dobře ovládal. Několika dalšími odhodlanými kroky došel ke mně, až jsem neviděla nic jiného než jeho oči. Modré oči. Elařiny oči. Mavenovy oči.

„Mavene!“ vydechla jsem znovu prosebně, ačkoli to bylo k ničemu. Škemrala jsem, ačkoli moje pýcha při pomyslení, že ho o cokoli žádám, trpěla jako zvíře. Ale co jiného mi zbývalo? Samson je zaříkavač. Zničí mě zevnitř, dozví se o mně úplně všechno, dozví se všechno, co vím. Kolik lidí zemře kvůli tomu, co jsem viděla? „Mavene, prosím! Nedovol mu to!“

Neměla jsem dost sil na to, abych své strážkyni dokázala vytrhnout řetěz z rukou. Ani jsem se nezmohla na odpor, když mě Trio popadl za ramena. Oba mě bez sebemenších potíží drželi na místě. Těkala jsem očima ze Samsona na Mavenu. Jednou rukou se držel trůnu, druhou stále ještě svíral Evangelininu dlaň. *Chybíš mi*, říkaly jeho vzkazy. Tvářil se nečitelně, ale aspoň se díval.

Dobře. Pokud mě před tou noční můrou nehodlal zachránit, chtěla jsem, aby se na ni díval.

„Mavene,“ zašeptala jsem naposledy a snažila se znít jako já. Ne jako blýskající holka, ne jako ztracená princezna Marina, ale jako Mare. Jako ta holka, na kterou se díval skrz mřížce cely, o jejíž záchranu prosil. Ale ani ta mu nebyla dost. Sklopil zrak. Podíval se jinam.

Zůstala jsem sama.

Samson mi sevřel hrdlo nad obojkem a přinutil mě podívat se do jeho prokletých povědomých očí. Modrých jak led. A stejně neúprosných.

„Udělalas chybu, žes zabila Elaru,“ řekl, aniž by se obtěžoval nějak volit slova. „Dokázala s myslí pracovat stejně precizně jako chirurg.“

Pak se ke mně lačně naklonil, jako hladovějící muž chystající se vrhnout na kořist.

„To já jsem řezník.“

Když na mě tehdy použili ten generátor, svíjela jsem se v agónii tři dlouhé dny. Tehdy obrátila smršť rádiových vln mou vlastní elektřinu proti mně. Projížděly mi pod kůží a nervy jako blesky zavřené ve sklenici. Zůstaly mi po tom jizvy. Rozeklané bílé rýhy vzadu na temeni a podél páteře, hnusné jizvy, na které jsem si stále ještě nezvykla. Tak podivně se vlní a bolí mě kvůli nim i běžné pohyby. Ta zkušenost poznamenala dokonce i můj úsměv. Po tom, co mi udělali, je teď takový slabší.

A přesto bych o to teď znovu prosila, kdybych mohla.

Drásavé cvaknutí generátoru, který by mě začal cupovat na kousky, by znělo jako ráj, jako požehnání, jako milost. Radši bych se nechala rozervat na cucky, rozdrtit na prach, zuby a nehty, až by ze mě nic nezbylo, než muset přežít další vteřinu Samsonova zařikávání.

Cítila jsem ho. Cítila jsem jeho mysl. Rozlézala se tou mojí jako hniloba, plíseň nebo rakovina. Kruté se do mě zařezávala s ještě krutějšími úmysly. A všechno, co ve mně nepohltil jeho jed, se zmítalo v bolestech. Vyžíval se v tom. Konečně se dočkal pomsty. Za to, co jsem provedla Elaře, jeho krvi a jeho královně.

Ona byla první vzpomínkou, kterou mi vyrval. Nedostatek mých výčitek ho popuzoval. Ihned jsem toho zalitovala. Kéž bych se dokázala přinutit aspoň k nějaké lítosti. Obraz její smrti byl až příliš děsivý, nejen kvůli tomu šoku samotnému. Teď už jsem si na to vzpomněla. Přinutil mě k tomu.

V jedné vteřině oslepující bolesti mě vtáhl vzpomínkami zpět do chvíle, kdy jsem ji zabila. Zavolala jsem z nebe purpurově bílý blesk. Uhodil ji do hlavy, odkud klesal skrz oči, ústa, krk a paže až dolů k nohám a pak zase zpět až ke konečkům prstů. Z kůže jí začal stoupat pot jak pára nad hrncem, maso se jí škvařilo, dokud se z něj nezačalo kouřit, a knoflíčky na její vestě žárem zčervenaly a začaly jí propalovat šaty až na kůži. Škubala sebou a začala si drásat tělo ve snaze zbavit se mého elektrického hněvu. Pak jí praskla kůže na prstech a odhalila kosti, svaly ve tvářích se uvolnily, roztahané neúnavným pulzováním proudu. Její popelavě šedé vlasy zčernaly a rozškvařily se. A ten zápach. Ten řev. Ječela, dokud jí nepraskly hlasivky. Samson se postaral, aby mi to v hlavě běželo jak zpomalený film, umně manipuloval mými pracně zapomenutými vzpomínkami, dokud se mi každá vteřina té scény nevryla do vědomí jako cejch. Byl to vážně řezník.

Jeho hněv mě celou roztočil a nenechal mi nic, čeho bych se mohla přidržet, lapil mě ve víru, který jsem nemohla nijak ovládat. Ne-

zbývalo mi než se modlit, abych neviděla to, co hledal. Ze všech sil jsem se snažila nemyslet na Shadea. Jenže obranné stěny, které jsem si v mysli vystavěla, jako by byly jen z papíru. A Samson je vášnivě rozerval. Cítila jsem, jak se jimi prodírá jednu po druhé a pomalu mě rozmačkává na kousky. Věděl, co jsem se před ním pokoušela skrýt, co už jsem nikdy nechtěla zažít. Proháněl se mi myšlenkami – rychlejší než má vlastní mysl – a překonával každyčkou chabou překážku, kterou jsem se mu pokusila postavit do cesty. Chtěla jsem křičet nebo prosit, ale ani z mých úst, ani z mé mysli nevycházel žádný zvuk. Měl mě úplně v hrsti.

„Až příliš snadné,“ rozezněl se mi v hlavě i kolem ní jeho hlas.

Stejně jako Elařina smrt byl i Shadeův konec vykreslený v těch nejbolestivějších detailech. Musela jsem prožít každou tu nesnesitelnou vteřinu znovu, chycená ve svém vlastním těle, neschopná dělat cokoli jiného než se na to dívat, uvězněná sama v sobě. Ve vzduchu visela radiace. Věznice Corros stála na okraji Brázdy, blízko radioaktivní pustiny u naší jižní hranice. Šedý úsvit se halil do chladné ranní mlhy. Na chvíli se nehnul ani lísteček a vše bylo v rovnováze. Zírala jsem před sebe, nehnutě, zkamenělá uprostřed kroku. Věznice za mými zády se stále ještě otrásala povstáním, které jsme v ní rozdmýchali. Z jejích bran se jako proud krve řinuli vězni i jejich pronásledovatelé. Následovali nás do svobody, nebo něco takového. Cal už byl pryč, jeho známá postava se rýsovala stovky metrů daleko. Chtěla jsem, aby ho Shade přemístil jako prvního, aby byl jeden z našich mála pilotů a naše jediná úniková cesta do bezpečí. Kilorn stál ještě se mnou, zkamenělý stejně jako já, se zbraní opřenu o rameno. Mířil někam za nás, na královnu Elaru, její strážce a Ptolema Samose. Z hlavně vyletěla kulka hnaná jiskrami a střelným prachem. I ta zůstala viset ve vzduchu a čekala, až se Samson konečně pustí mé mysli. Nebe nad námi ztěžklo elektrinou. Mou vlastní mocí. Kdybych byla schopna plakat, ten pocit by mi vehnal slzy do očí.

Pak se mi ta vzpomínka začala odvíjet před očima. Nejdřív pomalu.

Ptolemus si k mnoha zbraním, které už měl po ruce, vytvořil dlouhou lesklou jehlici. Její dokonalý hrot byl potřísněný rudou i stříbrnou krví, každá kapka vypadala jako drahokam blyštící se ve vzduchu. I přes veškeré své schopnosti se Ara Iralová nedokázala vyhnout její smrtící trajektorii. A jehlice jí v jedné pozastavené vteřině projela hrdlem. Padla k zemi jen pár metrů ode mě, tak zpomaleně, jako by nepadala vzduchem, ale vodou. Právě touto jehlicí chtěl Ptolemus dostat i mě. Využil její rychlost a obrátil ji v letu k mému srdci. Ale místo mě se jí do cesty postavil můj bratr.

Shade k nám skočil zpět, aby mě teleportoval do bezpečí. Jeho tělo jako by se zhmotnilo ze vzduchu. Nejdřív se objevila jeho hrud, pak hlava a nakonec i končetiny. Natažené ruce, soustředěný pohled, mysl upřená jen na mě. Tu jehlici nemohl vidět. Netušil, že za chvíli zemře.

Ptolemus nechtěl zabít jeho, ale když už se mu to podařilo, nelitoval toho. Další mrtvý nepřítel pro něj nic neznamenal. Jen další překážka ve válce, další tělo beze jména, bez tváře. Kolikrát jsem jen udělala to samé?

Nejspíš ani nevěděl, kdo Shade je.

Byl.

Věděla jsem, co bude následovat, ale ať jsem se snažila sebevíc, Samson mi nedovolil zavřít oči. Ta jehlice Shadea probodla s ladnou grácií, projela mu svaly, orgány, krví i srdcem.

Něco ve mně vybuchlo a nebe odpovědělo. Teprve po bratrově smrti se rozpoutal můj hněv. Jeho hořkosladkou chuť mě však Samson nenechal okusit. Můj blesk nikdy nedopadl k zemi, nikdy nezabil Elaru a nerozprášíl její strážce tak, jak měl. Samson mi neposkytl ani tu malou útěchu. Místo toho tu scénu vrátil na začátek a přehrál mi ji znovu. A znovu. A znovu. Shade umíral zas a znova.

Znova.

Znova.

A Samson mě pokaždé přinutil vidět něco jiného. Nějakou moji chybu. Špatný krok. Něco, co jsem mohla udělat, a Shade by byl zachráněn. Malá rozhodnutí. Jeden krok sem, jedna klička tam. Trochu rychlejší běh. Bylo to to nejhorší mučení.

Podívej se, cos udělala. Jen se podívej, cos udělala. Podívej, cos udělala.

Jeho hlas mi pulzoval v uších.

Do Shadeovy smrti se postupně promítaly další vzpomínky a různé vize mi začaly splývat. A každá byla o nějaké mé slabosti nebo strachu. Viděla jsem to drobné rudé tělíčko, které jsem našla v Templynu, dítě zavražděné Mavenovými lovci novokrevných na jeho rozkaz. V dalším okamžiku jsem ucítila, jak mi Farley dala pěstí. Křičela na mě hrozné věci. Vinila mě ze Shadeovy smrti, zatímco hrozilo, že ji pohltí její vlastní úzkost. V další pak Calovi stékaly po tváři hořící slzy, když se roztresenýma rukama chopil meče a přiložil ho otci k hrdlu. A hned pak ti Stříbrní strážci, které jsem zabila v Corrosu, v Přístavní zátocě, muži a ženy, kteří jen plnili rozkazy. Kteří neměli na výběr. Neměli na výběr. Vzpomněla jsem si na všechny mrtvé. Na všechnu tu bolest. Na pohled, který měla Gisa ve tváři, když jí strážný rozdrtil ruku. Na Kilornovy krvácející klouby na ruce, když zjistil, že ho odvedou. Na mé bratry, které odvedli do války. Na tátu, který se z fronty vrátil jen s polovičním tělem a poloviční myslí a který se uchýlil sám do sebe na rozvrzaném kolečkovém křesle co nejdál od nás. Na máminy smutné oči, když mi říkala, že je na mě pyšná. Taková lež. Teď to znělo jako taková lež. A nakonec i na tu urputnou bolest a krutou pravdu, která pronásledovala každičkou chvíli mého bývalého života. Že jsem stejně odsouzená k zániku.

Což jsem pořád.

A Samson mě tím vším krvelačně protáhl. Protáhl mě zbytečnými vzpomínkami jen proto, aby mě podrobil ještě větší bolesti. Mé myšlenky začaly podbarvovat stíny. Jako by se všech-

ny mé vzpomínky daly do pohybu. Samson mě jimi zaplavil tak rychle, že jsem je ani nebyla schopná plně zachytit. Ale to, co jsem viděla, mi stačilo. Plukovníkovu tvář, jeho krví podlité oko, jeho rty vyslovující slova, která jsem neslyšela. Ale Samson určitě ano. Přesně to hledal. Informace. Tajemství, která by se dala použít k potlačení povstání. Připadala jsem si jako nakřáplé vajčičko, ze kterého pomalu vytéká jeho obsah. Tahal ze mě všechno, co chtěl. A já se ani nedokázala stydět za to, co všechno ze mě dostal.

Noci strávené v Calově oběti. To, jak jsem přinutila Cameron, aby se k nám přidala. Ukradené chvílky, během nichž jsem si zas a znova četla Mavenovy vzkazy. Vzpomínky na to, kým jsem si myslela, že zapomenutý princ byl. Má zbabělost. Mé noční můry. Mé chyby. Každý sobecký krok, který jsem udělala a který mě dovedl až sem.

Podívej se, cos udělala. Jen se podívej, cos udělala. Podívej, cos udělala.

Maven se to všechno brzy dozví.

Přesně po tom celou dobu prahl.

Slova načmáraná jeho rukou prosakovala do všech mých myšlenek.

Chybíš mi.

Na brzkou shledanou.

KAPITOLA 4

Cameron

Pořád ještě nemůžu uvěřit, že jsme to přežili. Občas se mi o tom i zdá. Dívám se, jak dva lamželezové vlečou Mare pryč. Měli rukavice, aby jim neublížily její blesky. Ne že by se je snažila přivolat potom, co uzavřela tu dohodu. Její život za ty naše. Nečekala jsem, že by král Maven dodržel slovo. Ne když mohl dostat i svého vyhnaného bratra. On ale slovo dodržel. Chtěl ji víc než co jiného.

Stejně mě ale budí opakující se noční můry, že se spolu se svými lovci lebek vrátil, aby nás zabil. Ale takový strach vždycky rychle zplaší chrápání ostatních v pokoji.

Říkali, že nový hlavní štáb je příšerná ruina, ale čekala jsem, že bude víc jako Tuck. Nějaká opuštěná kasárna, izolovaná, ale stále funkční, tajně přestavěná, skýtající všechny výhody, které si může rodící se povstání přát. Tuck jsem nenáviděla. Baráky a hlídači, kteří vypadali jako vojáci, ačkoli byli Rudí, mi až příliš připomínali Corros. Vnímala jsem ten ostrov jen jako jiný druh vězení. Jako jinou celu, do které mě dotáhli, jen tentokrát to byla Mare Barrowová, a ne nějací Stříbrní bachaři. Ale alespoň jsem tam viděla nebe nad

hlavou a mohla dýchat čerstvý vzduch. Ve srovnání s Corrosem, ve srovnání s Novým městem, ve srovnáním s tímhle byl Tuck jako ráj.

Protože teď spolu s ostatními klepu kosu v betonových tunelech Irabel, naší pevnosti na okraji jezernického města Trial. Stěny jsou zmrzlé na dotek a v místnostech bez zdroje tepla visí ze stropů ram-pouchy. Někteří začali chodit za Calem jen proto, aby využili toho tepla, které z něj sálá. To já dělám pravý opak a vyhýbám se jeho tíživé přítomnosti, jak to jen jde. Nějaký Stříbrný princ mi je k ničemu, když pro mě má jen vyčítavé pohledy.

Jako bych ji snad mohla zachránit.

Moje skoro netréované schopnosti tehdy byly kdoví kde. *Ale vy jste se taky zrovna nevytáhl, vaše úžasná výsosti*, chce se mi na něj vyštěknout pokaždé, když na sebe narazíme. Jeho plamen před králem a jeho lovci hasl. Kromě toho ten obchod navrhla Mare a sama se rozhodla. Takže jestli se chce na někoho vztekat, měl by se vztekat na ni.

Blýskající holka to udělala, aby nás zachránila, za což jsem jí samozřejmě vděčná. Ačkoli byla sebestředný pokrytec, nezasloužila si, co se jí stalo.

Plukovník vydal rozkaz evakuovat Tuck ve vteřině, kdy se nám podařilo se s ním spojit. Věděl, že kdyby Mare Barrowovou podrobili výslechu, dovedla by je přímo tam. Farley se podařilo dostat všechny do bezpečí – buď na lodích, nebo v tom obřím nákladním letadle, které jsme ukradli v Corrosu. My sami jsme museli pěkně po svých honem rychle vypadnout z místa, kde jsme havarovali, abychom si s plukovníkem mohli dát dostaveníčko za hranicemi. Záměrně říkám *museli*, protože i tehdy mi řekli, co mám dělat a kam mám jít. Předtím jsme letěli do Kotle, abychom se pokusili zachránit legii dětských vojáků. Mezi kterými je i můj bratr. Jenomže naše mise byla pozastavena. *Prozatím*, opakují mi vždycky, když seberu dost odvahy k tomu, abych se odmítla hnout o další krok od fronty.

Ta vzpomínka mě pěkně sžírá. Měla jsem jít dál. Nezastavili by mě. Nemohli by mě zastavit. Jenže jsem se bála. V těsné blízkosti zákopů jsem si uvědomila, co to znamená pochodovat sám. Umřela bych zbytečně. Ale stejně se nedokážu oklepat z hanby, kterou kvůli tomu cítím. Odešla jsem a zase jsem bráchu opustila. Trvalo celé týdny, než se všichni dali znovu dohromady. Farley a její lidi dorazili jako poslední. Myslím, že plukovník strávil každý den, co byla pryč, pochodováním po ledových chodbách naší nové základny. Aspoň že zatčení Barrowové užitečně odvedlo pozornost. Takový vězeň spolu s nepokoji v Corviu zastavili jakýkoli pohyb jednotek v okolí Kotle. Takže brácha je v bezpečí. Teda asi tak v bezpečí, jak může být v bezpečí patnáctileté děcko s puškou a v uniformě. Rozhodně víc v bezpečí než Mare.

Už ani nevím, kolikrát jsem viděla tu královu řeč. Jakmile jsme sem dorazili, Cal si přivlastnil jeden roh v řídicí místnosti, aby si ji mohl přehrávat pořád dokolečka. Myslím, že když jsme ji viděli poprvé, nikdo jsme se neodvážili ani dýchat. Všichni jsme se báli nejhoršího. Mysleli jsme si, že budeme sledovat její popravu. Její bráchové byli úplně mimo, skoro brečeli, a Kilorn se na to nemohl ani koukat, pořád si jen schovával tvář do dlaní. Když Maven prohlásil, že poprava by pro ni byla příliš dobrá, myslím, že Bree fakt omdlel úlevou. Zato Cal se zamračeně díval dál a hlasitě mlčel. Protože stejně jako my ostatní hluboko uvnitř věděl, že na Mare Barrowovou čeká něco daleko horšího než smrt.

Klečela před Stříbrným králem a tiše držela, zatímco jí na krk nasažoval obojek. Nic neřekla. Nic neudělala. Nechala si od něj nadávat do teroristů a vrahů před očima celého národa. Jedna část mého já si přála, aby se bránila, ale vím, že nesměla ani ceknout. Tak na všechny kolem jen vztekle zírala a těkala očima sem tam mezi Stříbrnými, kteří se na náměstí shromáždili. Všichni se k ní chtěli dostat co nejbliž. Jako lovci kolem trofeje.

Ačkoli měl Maven na hlavě korunu, nepůsobil zrovna moc jako král. Vypadal unaveně, možná nemocně, a rozhodně pěkně našťavaně. Zatahal Mare za obojek a přinutil ji vejít do paláce. Podařilo se jí naposled ohlédnout přes rameno. Oči měla dokořán, dívala se tak pátravě, ale pak jí znovu škulbl za obojek, ona se musela otočit a od té doby jsme její tvář neviděli.

Je tam a já tady, hniju, mrznu a dny trávím kontrolováním vybavení, které je starší než já. Všechno to je úplně na nic.

Ukradla jsem si pro sebe další minutku na palandě, abych se mohla zamyslet nad tím, kde asi může brácha být, nebo co dělá. Morrey. Moje dvojče, se kterým nemám společného nic než podobu. Byl tak hodný kluk. Vyrůstal v nelítostných ulicích Nového města. Z kouře továren byl v jednom kuse nemocný. Ani jsem si nechtěla představit, co s ním asi udělal vojenský trénink. Podle toho, koho jste se ptali, byli technici považovaní buď za příliš cenné, nebo příliš slabé na to, aby šli k armádě. Aspoň dokud se do všeho nezačala montovat Šarlatová hlídka, která zabila pár Stříbrných a přinutila starého krále k tomu, aby se do toho vložil taky. Oba nás s bráchou odvedli, ačkoli jsme oba měli práci. Ačkoli nám bylo teprve patnáct. Odporná opatření Calova otce všechno změnila. Vybrali nás, řekli nám, že z nás budou vojáci, a odvedli od rodičů.

Pak nás téměř ihned rozdělili. Moje jméno bylo na nějakém seznamu, a bráchovo ne. Kdysi jsem byla vděčná, že do Corrosu poslali mě. Morrey by to tam nikdy nepřežil. Ale teď jsem si přála, aby to bylo všechno obráceně. Aby on byl svobodný a já v první linii. Ale bez ohledu na to, kolikrát jsem už plukovníka prosila, aby se znovu pokusil o záchranu dětské legie, vždycky mě odmítl.

Tak mi nezbývalo než ho o to prosit zas a znova.

Kolem pasu jsem měla těžký opasek s náradím. Kýval se na mně při každém kroku. Šla jsem odhodlaně, dost na to, aby to odradilo kohokoli, kdo by mě snad chtěl zastavit. Ale chodby stejně většinu

času zely prázdnotou. Nikdo mě nesledoval, když jsem se potloukala kolem a ukusovala při tom housku od snídaně. Valná část kapitánů musela být se svými jednotkami už zas na průzkumu Trialu a okolí hranic. Myslím, že tam hledali Rudé, ty, kteří měli dost štěstí a podařilo se jim dostat na sever. Někteří se k nám přicházejí přidat, ale vždycky jen dospělí nebo řemeslníci, kteří mohou být užiteční. Kam posílají rodiny s dětmi, to nevím. Sirotky, vdovy, vdovce. Ty, kteří by se jen pletli pod nohy.

Třeba jako já. Až na to, že já se pletu pod nohy záměrně. Jen tak mi totiž někdo věnuje pozornost.

Plukovníkova komora, chci říct kancelář, je o patro výš než pokoje s palandami. Ani jsem se neobtěžovala s klepáním a místo toho jsem rovnou zkusila vzít za kliku. Cvakla a dveře se otevřely. Za nimi se nacházela temná místnost plná krámů, s betonovými stěnami, několika zamčenými skříňkami a momentálně obsazeným pracovním stolem.

„Je na velitelství,“ oznámila mi Farley, aniž by zvedla oči od papírů. Ruce měla špinavé od inkoustu. Několik černých šmouh měla i na nose a pod krví podlitýma očima. Skláněla se tam nad něčím, co vypadalo jako interní komunikace Hlídky, šifrované zprávy a rozkazy. Z velitelství, no jasně, já vím, o vyšších patrech vedení Hlídky se tu šušká v jednom kuse. Nikdo toho o nich moc neví a nejmíň ze všech já. Mně se tady neřekne vůbec nic, pokud se na to předtím aspoň desetkrát nezeptám.

Když jsem ji uviděla, zamračila jsem se. Ačkoli břicho měla schované pod deskou stolu, začínalo už být vidět. Obličej i prsty měla oteklé. A to se nezmiňuju o těch třech talířích plných zbytků jídla.

„Možná by bylo fajn se občas vyspat, Farley.“

„Možná.“ Měla jsem pocit, že ji otravuju.

Fajn, tak mě neposlouchej. Trochu jsem si povzdechla a otočila se k odchodu.

„Vyříd' mu, že Corvium už je na hraně,“ zavolala za mnou Farley silným hlasem. Byl to sice rozkaz, ale taky něco jiného.

Ohlédla jsem se na ni a zvedla obočí. „Na hraně čeho?“

„Dochází tam k nepokojům, tu a tam se objeví nějaký mrtvý Stříbrný strážník a sklady zbraní mají takový ošklivý zlozvyk – občas vybuchou.“ Tomu se skoro zasmála. Skoro. Neviděla jsem ji usmívat se od toho dne, kdy zemřel Shade Barrow.

„To zní celkem povědomě. Operuje tam Hlídka?“

Farley konečně zvedla oči. „Pokud víme, tak ne.“

„Tak to musí organizovat legie.“ V srdci mi ihned vzplanula naděje. „Rudí vojáci...“

„V Corviu jsou jich tisíce. A víc než pár z nich si uvědomilo, že celkem podstatně převyšují počet Stříbrných stráží. Minimálně čtyři ku jeden.“

Čtyři ku jedné. S tím moje naděje pohasla. Na vlastní oči jsem viděla, co jsou Stříbrní zač a co dovedou. Byla jsem jejich vězněm i jejich protivníkem a bojovat s nimi dokážu jenom díky svým vlastním schopnostem. Čtyři Rudí proti jednomu Stříbrnému, to je pořád sebevražda. Zaručená smrt. Farley s tím ale zjevně nesouhlasila.

Vycítila mou úzkost a pokusila se co nejlíc zjemnit, asi jako když se žiletka promění v obyčejný nůž. „Tvůj bratr ve městě není. Legie Dýka je pořád ještě mimo linie Kotle.“

Takže trčí mezi minovým polem a městem v plamenech. Bezva.

„Já nemám strach o Morreyho.“ *V tuhle chvíli.* „Prostě jenom nechápu, jak si můžou myslet, že by se jim mohlo podařit Corvium získat. Mají sice početní převahu, ale Stříbrní jsou pořád... no, Stříbrní. Pár desítek magnetronů dokáže zabít stovky Rudých i se zavřenýma očima.“

V hlavě jsem si představila Corvium. Zním ho jen z krátkých videí, úryvků z vysílání Stříbrných nebo z videozáznamů z průzkumů Šarlatové hlídky. Je to spíš pevnost než město. Obehnaná hradbami

z černého kamene, osamělý monolit shlížející dolů na sever na pustinu válečné zóny. Něco mi na něm připomíná místo, kterému jsem musela s opovržením říkat domov. I Nové město mělo hradby a nepočít strážných, kteří na nás dennodenně dohlíželi. Nás byly taky tisíce, ale jedinou tamní formou odporu bylo přijít pozdě na směnu nebo proklouznout ven po zákazu vycházení. Nedalo se nic dělat. Naše životy byly slabé a bezvýznamné jako kouř.

Farley se vrátila ke svým papírům. „Prostě mu to vyříd. On už bude vědět, co dělat.“

Nezbývalo mi než přikývnout a zavřít za sebou dveře, zatímco se pokoušela zamaskovat zívnutí.

„Jdu udělat kalibraci videopřijímačů, na rozkaz kapitánky Farley...“

Dva hlídači, kteří stáli u vstupu do hlavního štábu, mi uvolnili cestu ještě dřív, než jsem stačila dořít svou obvyklou lež. Oba se vyhýbali mému pohledu a já studem zrudla.

Z novokrevných mají lidé stejný strach jako ze Stříbrných, pokud ne ještě větší. Rudí se schopnostmi jsou v jejich očích úplně stejně nepředvídatelní, mocní a nebezpeční.

Když jsme sem dorazili a přijeli další vojáci, zvěsti o mně a ostatních se rozšířily jako lavina. *Ta stará ženská dokáže měnit podobu. Ten, co sebou tak škube, tě umí obklopit iluzí. A ta technička tě může zabít jen silou myšlenky.* Je hrozné, když z vás mají lidi strach. A nejhorší na tom je, že se za to na ně vlastně ani nemůžu zlobit. Jsme jiní a zvláštní. Máme schopnosti, o kterých se ani Stříbrným nesní. Jsme jako roztržené dráty a porouchané stroje. Ještě stále poznáváme sami sebe a rozsah svých dovedností. Kdo ví, co se z nás může stát?

Spolkla jsem ten dobře známý nepříjemný pocit a vešla dovnitř.

V hlavním štábu většinou bzučí obrazovky a vysílačky, ale tentokrát tam panovalo zvláštní ticho. Jel jen jeden šifrovací přístroj, z něhož se odvíjel dlouhý kus papíru s rozluštěnou korespondencí a zprávami.

Plukovník stál nad ním a ten nekonečný příběh si četl. Jeho stíny, bratři Mare, seděli u něj, oba vyplašení. A když jsem uviděla čtvrtého člověka, který tam byl, pochopila jsem, čeho se ta sáhodlouhá zpráva asi týká.

Novinky o Mare Barrowové.

Proč by tam jinak byl i Cal?

Tvářil se zamyšleně, bradu si opíral o ruce. Dlouhé dny strávené pod zemí si na něm vybraly svou daň a jeho už tak dostbledá pleť ještě zbělela. Na to, že byl princ, se o sebe v časech krize vážně moc nestaral. Vypadal, že by se zoufale potřeboval osprchovat, oholit se a taky pořádně profackovat, aby se trochu probral. Ale pořád působil jako voják. Všiml si mě dřív než ostatní.

„Cameron,“ kývl na mě s co nejmenším odporem.

„Calore.“ Nakonec je to přinejlepším vyhnaný princ. Netřeba používat tituly. Ty si schovávám jen pro případy, kdy ho chci opravdu naštvat.

Jaký otec, taková dcera. Plukovník Farley ani nezvedl oči od zprávy a přivítal mě jen hlasitým povzdechem. „Abych nám všem ušetřil čas, Cameron. Nemám ani lidi, ani příležitost pokusit se o záchranu celé legie.“

Odříkala jsem tu větu tiše s ním. Opakuje mi ji skoro každý den.

„Myslíte tu legii skoro nevyycvičených dětí, které nechá Maven zmasakrovat, jakmile k tomu bude mít možnost?“

„Tak mi to neustále připomínáš.“

„Protože je potřeba vám to připomínat! Pane,“ dodala jsem. To slovo mi vůbec nešlo přes pusku. *Pane*. Já Šarlatové hlídce nepřísahala, ačkoli se mnou jednají jako se svým členem.

Plukovník najednou přimhouřil oči. „Byla u výsledku.“

Cal vyskočil na nohy tak rychle, že shodil židli, na které seděl. „Merandus?“